

Paris, mon amour

Parisul a venit la București, zilele trecute, pe calea muzicii. Într-un cadru nou, neconvențional, cu mese, cupe de șampanie și tartine cu icre roșii, s-au plimbat printre bucureșteni Edith Piaf, Charles Aznavour, Joe Dassin, Jacques Brel și alți nemuritori exponenți ai chansonetei și ai unei capitale boeme. Conduși, pe firul unei acțiuni simple dar sugestive și bogat exprimate, de regizorul Răzvan Dincă, „boemii” Teatrului Național de Operetă „Ion Dacian” au plasmuit atmosfera cartierului latin la București, creând imagini sau tablouri sonore și trezind nostalgii unui public care a umplut până la refuz spațiul

Photo: Mihai Cosma © 2010

amenajat cu gust și cu fantezie, în vederea prezentării unui spectacol care... nu este spectacol, ci o incursiune în vis. Într-un vis cu ochii deschiși, povestit de regizor și de actori, cântat, dansat, jucat într-o atmosferă splendid desenată cu spoturi de lumini, conduși de un flașnetar care însoțește tineri îndrăgostiți, jongleri, acrobați, mimi, magicieni, balerine, cocote etc., totul fiind scăldat în muzica celor mai caracteristice cântece franțuzești (deopotrivă ca melodii și ca texte).

Dirijorul spectacolului, Lucian Vlădescu, a rearanjat piese făcute celebre de artiști ca cei mai sus-amintiți dar nu numai, nelipsind șlagărele lui Gilbert Bécaud, Patrick Bruel, Salvatore Adamo, Joseph Kosma, Toto Cutugno – crema chansonetei și simboluri ale Parisului, încununată (cum altfel?) cu French Can-Can. În aceste iscusite redimensionări sonore orchestra este concentrată la esență iar soliștii sunt însoți de personaje ce alcătuiesc un grup de „backing vocalists” în care frumusețea fetelor completează ideal efectul intervențiilor sonore.

Cel mai mare risc pentru o asemenea realizare a fost depășit cu brio: interpretarea vocală a soliștilor Operetei a fost, în general, de mare clasă, în condițiile în care „originalele” ne-au intrat în sânge în tălmăcirii muzicale faimoase și aproape de neegalat, așteptările publicului fiind deci enorme.

O voce caldă și pătrunzătoare, dublată de o dicție ireproșabilă, a arătat Tina Munteanu, după cum și evoluția vocală (din nou bravo pentru pronunție) și actoricească a lui Cătălin Petrescu a fost fără cusur, cei doi fiind, după părerea mea, capetele de afiș ale distribuției. După așa un început mărturisesc că m-au surprins anumite apariții situate sub acest standard, cel mai sec și mai nemuzical fiind Matei Nicolescu.

Photo: Mihai Cosma © 2010

Lucian Vlădescu

Apoi (mai ales în condițiile unei concurențe greu de ținut în frâu), costumația prea libertină a Biancăi Ionescu nu i-a fost favorabilă, după cum nici Daniela Vlădescu sau Gladiola Nițulescu nu s-au impus la nivelul cerut de un spectacol de top, toate trei făcând însă eforturi meritorii de a se apropia de ștacheta celor mai reușite secvențe, după cum a fost cazul și cu Adriana Butoi. Poate în mod neașteptat pentru unii, Ernest Fazekas și „veteranul” Daniel Eufrosin au izbutit momente de neuitat, trăirea adevărată și forța de comunicare depășind orice bariere legate de voce, de tentația asocierii cu rolurile comice (pentru cel dintâi), de „rangul” de decan de vârstă al celui de-al doilea sau de emoția concurării cu celebrele interpretări franțuzești originale ale unor cântece precum *Ne me quite pas*, *Salut* sau *Les Feuilles mortes*. Cu farmec, cu umor, cu ghidușie și exuberanță au apărut Adrian Nour, Eduard Adam și Alexandra Savu, pe linia aprecierilor pozitive înscriindu-se și Florin Budnaru (întrucâtva dezavantajat de piesa aleasă) și Silvia Șohterus.

Spectacolul câștigă mult datorită creării unei **echipe** perfect închegate pe scenă, soliștii, coriștii și balerinii evoluând împreună, în interacțiune, cu naturalețea sinceră și deloc mimată a unor întâlniri... pariziene, prezențele lor fiind potențate din plin de costumele Oanei Botez și de decorul minimal dar îndestulător și bine echilibrat semnat de Sabina Spătariu.

Un sincer bravo întregii echipe! Și o la fel de sinceră recomandare pentru spectatori: mergeți la Paris, pe B.dul Nicolae Bălcescu Nr. 2, intrarea TNO, și veți petrece două ore de emoție și nostalgie, binevenite și feerice.

Photo: Mihai Cosma © 2010

Cristina Stăniloiu și Cătălin Petrescu

Mihai COSMA